

Ко су они, а ко смо ми?

Пише: Миланко Шеклер
уторак, 04 март 2014 16:06

“Када је цео свет против тебе, и када у њему немаш пријатеља, када нема наде у победу, треба се бранити докле год је то могуће, узвршавати своју дужност до краја, и најзад пасти часно.”

Цар Фрањо Јосиф 1866. године

Муче ме ови избори. И даље не знам чему служе и шта треба да нам донесу. Последњих дана чули смо толико одвратних ствари, које изговарају активни учесници ових избора једни о другима. И свима њима верујем да је истина то што говоре једни о другима. Верујем им јер сам сигуран да их нико боље не познаје од њих самих.

Као што и ми најбоље знамо своје пријатеље, рођаке, или колеге на посла. Па и они су већ деценијама заједно и деле и добро (најчешће) и лоше (врло ретко). Они знају све једни о другима. Знају одвратне “тајне” да је просто невероватно како се уопште суздржавају да сву ту гомилу бешчашћа не саопште јавности! Али то се никада не дешава! Не дешава се јер то нису часни и душевни људи, попут мене или вас! Зато ви и ја нисмо у таквој политици, лишеној свега људског! Али како успевају да се тако добро контролишу? Зар само због сопственог интереса и међусобних договора!? Наравно!

Па не мислите ваљда да су политичари данашње Србије, чувари “тешке садашњости и сјајне будућности”, толико луди да пљувачином по другима покрену неконтролисану лавину пљувачине и на сопствени рачун! Пазе се наши пастири! Саопштава се само онолико колико је потребно строго контролисаној и самоконтролисаној “овчијој” јавности да представа за “широко бирачко стадо” буде што привлачнија, што “зеленија”, а вода што “хладнија”! И просто је невероватно са колико нам се притворности и претварања саопштавају “прљаве истине” које треба да доведу до додатног мотивисања и

Ко су они, а ко смо ми?

Пише: Миланко Шеклер
уторак, 04 март 2014 16:06

дисциплиновања бирача да изађу и гласају зарад себе самих и својих личних интереса како би се некако заштитили од “других злих чобана”, који већ нуде и обећавају тамо неким другим, својим стадима!

Не схватају овце да су овце, и остају овце, у било ком тору, и било чијем стаду! Циљ је увек исти: да људи-овце, припадници бирачких-стада, изађу и гласају, и тако заштите свога “пастира”, како их не би неки други “зли чобанин” оставио без обећане хране и воде, или, не дај боже, шишао, заклао или продао! За људе данас нема никакве везе то што ће им исто то урадити и њихови “чобани” за које су гласали! Штавише, врло је вероватно да ће неколико “чобана” након гласања организовати заједничко клање или продају оваца на велико (постиге се боља цена) угледним газдама из далеких богатих земаља! Време “чобана” у политици данашње Србије остаће трајно обележје историје ових времена! Стада су се ретко сама од својих чобана ослобађала! А чобани који живе за стада а не од стада, најређа су врста у Србији!

Увек ме је фасцинирало на спортским каналима како то да су огромне хале где се одвијају кечерске борбе, упркос свим тим очигледно намештеним кечерским захватима, пуно гледалачких места! Ко су и такви ти људи који могу да гледају ту глупост јер то није спорт (не само на олимпијским играма), ни представа, ни глума (не игра у позоришту и библијом), ни права борба (не побеђује најјачи и највештачи), у целом том лажном спектаклу, са лажним борцима и борбама, лажним победницима и лажним субитним смртима, треба неко да одлучује за нас, а тиме и да одлучује о судбини свих нас! Да ли бисте икада дали правим “кечерима” - грубим, неотесаним, упрошћеним и у свему лажним карактерима - да одлучују о вашем животу, вашој породици и деци?

Ко су они, а ко смо ми?

Пише: Миланко Шеклер
уторак, 04 март 2014 16:06

Ко верује у данашњој Србији да се међусобно заиста нападају бивши партнери-чобани, из управо пале владе која је извршила самоубиство себе саме зарад нашег добра! Ко још верује данас у Србији да се попреко гледају партнери из претходне владе или да се не подносе могући партнери из последње две владе, ко не верује да нам сви они заједно не могу радити шта год пожелеле, и шта хоће, и колико хоће, и докле хоће... Са или без нашег пристанка, са или без нашег уживања у томе, са или без наше сарадње у том окрутном и грубом чину доказивања моћи и поседовања наше судбине и наших живота...

Само понижавање или ружење народа има и једну малу тајну коју још увек нико није одгонетнуо, а то је да никада са сигурношћу не можеш знати и гарантовати да неко из публике у једном трену не устане и не упадне на сцену, упали светла на позорници и у сали, обори све кулисе и покаже нам свима "ко у ствари стоне конце иза сцене"! Тада наступа готово тренутно буђење и отрежњење свих људи у публици, илузија у трену губи своју моћ контроле над публиком (народом) и свет стварности почиње изистински да влада и да боли! И сада сви ви мислите да се тек тако осваја слобода, а друштво (народ) постаје отрежњено и истински слободно! Не, никако! Напротив, тек тада су друштво, народ и држава угроженији него икада! Баш у тим тренуцима тог вишка слободе они су потпуно незаштићени!

Тада постоји велика опасност да онај ко је прекинуо представу (ту својеврсну контролисану стварност), и ко се храбро попео и скочио на сцену, и тај тек пробуђени, сањиви, прогледали и још увек ошамућени народ повео, можда ради за нашег највећег непријатеља и противника – неког великог илузионисту и творца лажне стварности (обично је у данашњем свету све намештено, па и ово прекидање представе и паљење светла), и направи још гору ситуацију у читавом друштву, испуњавајући сада са тим пробуђеним народом, потпуно туђе интересе и налоге, и радећи све против њих самих и њихових интереса!

Зато народ, који у оваквим предлозима и судбоносним тренуцима нема своје богодане великане, неупитне и родољубиве, велике и часне умове и духове, не може се ничему добром надати! А такви који су нам у тим ужасним временима (каква су ова на пример) преко потребни веома су ретки, али вредни! И ту њихову вредност, у делићу секунде, цео народ може да трајно осети и спозна! Такви су људи – људи своје епохе, и не падају са неба, и не долазе издалека, они се у овој земљи рађају, они у овој земљи умиру, они су увек били ту са нама, они нас никада нису напустили, они су увек делили све наше муке и проблеме, они никада нису рачунали на себе, они никада нису рачунали ни на кога другог, јер они увек и само и једино рачунају на нас саме!

Они нису никада живели, нити ће живети по туђим земљама, никада нису туђу кору хлеба јела, нити га џабе добијали, они никада ништа туђе нису изнад свога ценили, нити држали! Они нису ти који мењају своју душу и свест преко ноћи, они нису ти који су све нас некада храбрили, и насмејани и пуни себе, и са лажне сопствене висине, пркосили целом свету! Они нису ти који су нам са позиција некадашњих народних вођа и власти ове земље говорили да се немамо чега бојати, чак ни за време ужасног рата, најнеравноправнијег рата у историји света, и то док су нас нападали невидљиви непријатељи, са невидљивих небеса, и бацали бомбе по свима нама не би ли нас све истребили! Они нису ти који се данас, након издаје себе и својих најчистијих идеја, сада пред нама понашају другачије, и као неки потпуно нови људи, нама непознати и потпуно страни! Они нису ти који се сада пред нама тресу као лист на ветру, уплахирени и узвртели као куја пред штењење!

Ко су они, а ко смо ми?

Пише: Миланко Шеклер
уторак, 04 март 2014 16:06

Балкански Манастирски бродови су се јављају и обично су у савременој географији на крају државних граница. Јалове реде